

(0138)

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

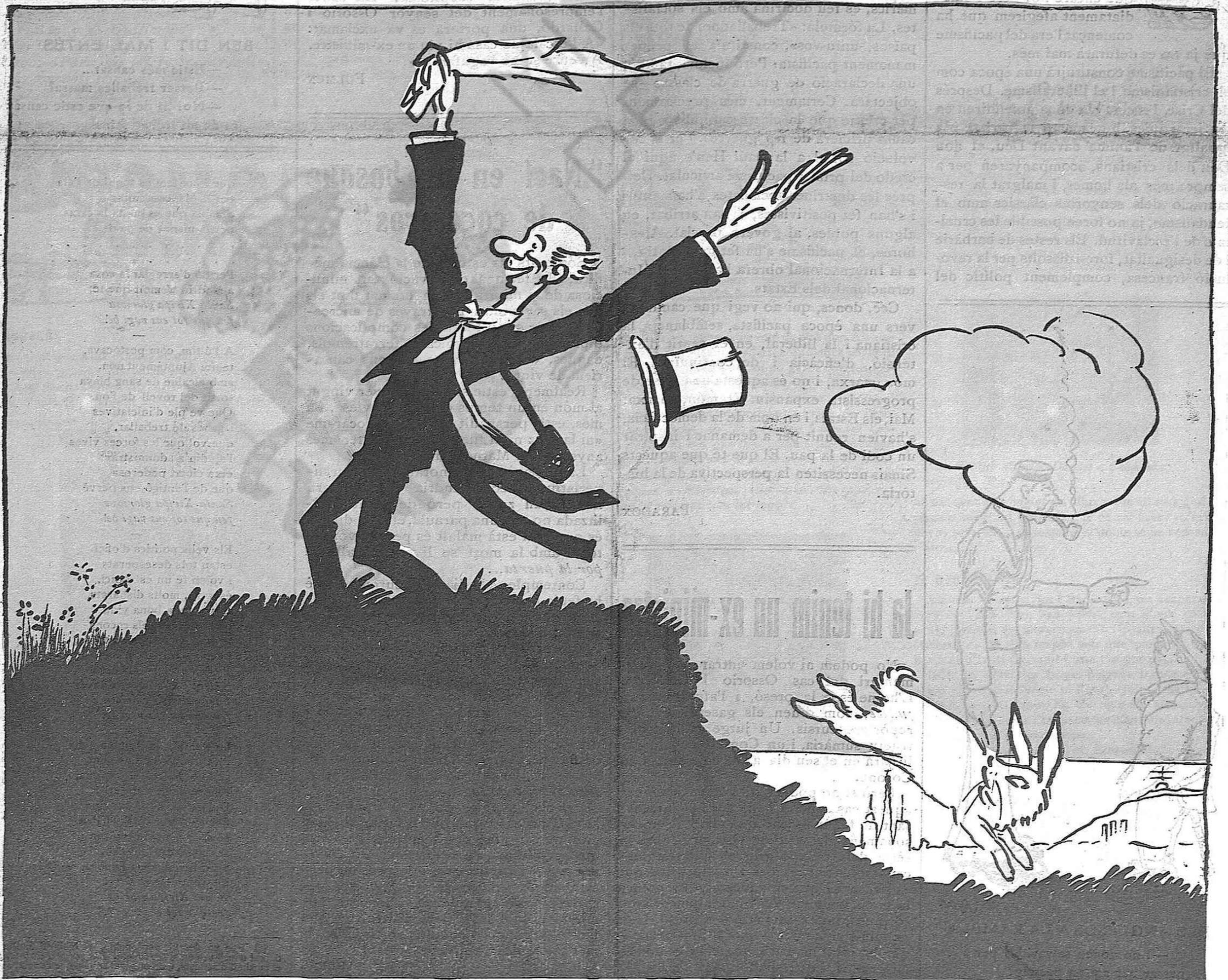
ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
Telèfon A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

L'OBERTURA DE LA CAÇA

—Apa, senyors, que ja ha començat la caça aquest any! Apa, que ens atiparem de matar conills.

2 DE SETEMBRE DE 1924

XXIX ANIVERSARI DE LA MORT DE Innoent López Bernagosi

LACAMPANA DE GRACIA

dedicant aquest record a son inoblidable fundador

Aquest número ha passat
per la prèvia censura militar

CAP A LA PAU

Es pregunta, davant de l'Assemblea de Ginebra: «I això és la pau?» respondrem que encara no. Però immediatament afegirem que ha començat l'era del pacifisme que ja no es deturà mai més.

El pacifisme constituirà una època com el cristianisme i el lliberalisme. Després del Crist, l'esclau i la dona ascendiren en les jerarquies humanes, i la caritat i la igualtat de l'ànima davant Déu, el nou Déu dels cristians, acompanyaren per a sempre més als homes, i malgrat la restauració dels senyorijs clàssics amb el feudalisme, ja no foren possible les crueltats de l'esclavitud. Els restes de barbàrie i de desigualtat, foren dissolts per la revolució francesa, complement polític del

cristianisme, i ja, també per a sempre més, malgrat els retorns dictatorials, que és confessada ésser transitoris, l'home tindrà una garantia legal per a la seva llibertat d'home pensant i sociable. Restava la iniciació de la llibertat econòmica, i vingué la revolució russa. Restava, també, una ample, decisiva acció pacifista, i ha començat [en les altures, la ferma voluntat de pau.

El pacifisme, que no era més que el sospir ideològic d'uns quants esperits químics, es féu doctrina amb els socialistes. La fórmula: «Treballadors de tots els països, uniu-vos», constituïa el primer manament pacifista. Però incloïa, també, una declaració de guerra de classes—se objectarà. Certament, més precisament per creure que la classe capitalista és la causa primera de les guerres. Per la revolució social a la pau! Heu's aquí el credo del primer pacifisme articulat. Després les doctrines socialistes s'han extès i s'han fet positivistes, i han arribat, en alguns pobles, al govern parcial. Aleshores, el pacifisme s'ha fet governatiu, i a la Internacional obrera ha seguit la Internacional dels Estats.

Cec, doncs, qui no vegi que caminem vers una època pacifista, semblant a la cristiana i la lliberal, en el sentit d'extensió, d'eficàcia i de continuïtat. El món, marxa, i no és aquesta una frase de progressista expansiu. El món, marxa. Mai, els Estats, i en nom de la democràcia, s'havien reunit per a demanar i inspirar un codi de la pau. El que té que aquests Sinais necessiten la perspectiva de la història.

PARADOX

Ja hi tenim un ex-ministre

No podem ni volem entrar en el comentari del cas Ossorio i Gallardo. L'home és a la presó, i l'afer està *sub judice*, com diuen els gasetillers i els reporters-cursis. Un jutge militar instrueix sumària, i un Consell de Guerra jutjarà en el seu dia a l'ex-ministre de la Corona.

Però si no podem ni volem examinar aquest cas concret, ens sembla interessant de fer remarcar que amb l'empresonament del senyor Ossorio, s'obre la sèrie dels peixos grossos que són pescats en les xarxes del Directori. Els qui es pensaven que en aquesta pesca només hi havia xanguet, veuen ara, potser amb sorpresa, un ex-ministre a la presó. I un ex-ministre de pes—moral i material—que ha estat maurí i que avui és només mig maurí, i que simbolitzava l'ordre, la

legalitat, la disciplina, el respecte als poders constituïts i tots els fonaments de la societat i de l'Estat.

La gent, davant d'un peix gros ficat entre les xarxes, sent una curiositat una mica perversa. I en aquest cas, les condicions personals de l'interessat, fan la curiositat més forta i més maligna. El senyor Ossorio, alt i gros, tan solemne, tan tibat, tan auster, veu-re's a la presó, acusat de delictes greus, i especialment d'atemptar contra la disciplina de l'exèrcit! Molta gent no s'ho creuria si no hi hagués el cos del delictes, la carta famosa, que no és precisament la carta adorada que fa felicitat.

Diu la gent: «Ja hi tenim un ex-ministre!» Un peix gros ha ingressat a la presó. Serà un cas isolat o el començament d'una sèrie? Aquell part de públic que, en cada canvi polític o social, espera fetes sensacionals i truculentes que li serveixin d'espectacle, es decanta a creure que en això de pescar ministres i ex-ministres tot és començar, i que a hores d'ara alguns cavallers que foren consellers de la Corona estan, com qui diu, en capella.

A l'estranger, hom en veu cada dia d'ex-ministres empaperats i presos. Hi ha països—Grècia, per exemple—en els quals els ex-ministres i fins els ex-presidents del Consell són afusellats per allò de les responsabilitats de la guerra. Però a l'Estat espanyol, de la restauració borbònica ençà, cap peix gros d'aquest volum no havia estat pres. Però l'actual generació, el cas és una novetat. Heu's aquí que ara molts ambiciosos que desitjaven ésser ministres i no ho van ésser, s'alegraran de no haver-ho estat. Probablement existeix una llista de ex-ministres sospitosos. En saber l'empresonament del senyor Ossorio i Gallardo, una portera es va exclamar: «A l'escala de casa hi viu un ex-ministre. A veure si me l'agafaran!»

FULMEN

“Nací en un bosque de cocoteros”

Són tants els estudis de la ciència mèdica, s'ha fet una observació tan minuciosa de la natura, s'han cremat tant els ulls els savis mirant a través de microscopis, que si no fossin les complicacions diplomàtiques, els volcans, terratrèmols, dagues, «stars» i baionetes, ens cansaríem de viure.

Realment estic satisfet d'haver vingut al món en un temps de tanta saviesa, i a més, estic persuadit que de no tocar-me «ni la cruz ni el fuego» tinc de fer més anys que en Matusalem.

La humanitat és ignorant en grau superlatiu, es comprendria d'un corsari, xino, d'un zulú, però de gent civilitzada no, en una paraula, el meu dilema és que qui està malalt és perquè vol i al topar amb la mort se li pot dir allò de *por la puerta...*

Contempleu els diaris i veureu el què ha fet la ciència; amb una galleda d'aigua es netegen els ronyons per bruts que siguin; una serp enroscada i mossegant la pantorrilla, amb uns quants polvos de la mare Celestina queda esbarragada i sense força; un àngel al tirar gotes divines a la closca d'un pobre que estava arrossegant-se per terra el fa aixecar dret com un ciri, i altres, i sobretot la que més impressiona és aquella figura que us mira de fit a fit, el braç allargat i apuntant-vos amb el dit, ve a dir lo de la revista Pathé, *todo lo ve, todo lo sabe.*

Per això avui es pot estar tranquil, si la vida no és eterna poc li falta, no és té més que agafar deu cèntims, comprar qualsevol diari, en preferència *El Diluvio* o *La Vanguardia*, i després de percatats de lo que convé per la vostra resurrecció, us agenollareu i beneireu admirats a la llarga filera d'altruistes que fan fogir els mals com féu sortir Crist als mercaders del Temple.

P. ARENAS

GOIGS A SANTA XIRIPA (1)

Puix que sou tan generosa amb el que a pregar-vos ve, Santa Xiripa gloriosa feu que tot ens vagi bé.

Advocada d'impossibles, protectora dels arditis quins desiguis invisibles admirem els preterits; ara que a la nostra terra la cosa va malament, que la dissort se'n aferra que el diner se'n va corrent, vostra ajuda poderosa prou tenim de menestè: *Santa Xiripa gloriosa feu que tot ens vagi bé!*

El gran Sala s'atabala i està tan desesperat

BEN DIT I MAL ENTÉS

—Estic més cansat...
—Potser treballes massa?
—No! Si de lo que estic cansat és de no trobar feina!

que hom tem es toqui de l'ala per la Mancomunitat, Sembla que es buida la caixa per la manca de panís

Per tal d'arreglar la cosa a Madrid té molt que fé: *Santa Xiripa gloriosa feu que tot ens vagi bé!*

A l'últim, com pertocava, tenim Ajuntament nou, amb alcalde de sang blava sortit del rovell de l'ou. Que ve ple d'iniciatives i ganes de treballar, que vol que les forces vives l'ajudin a administrar eixa ciutat poderosa que de l'antigó ens pervé: *Santa Xiripa gloriosa feu que tot ens vagi bé!*

Els vells polítics d'ofici estan tots desesperats i volen té un estropici, és a dir, molts disbarats. Enyoren la bona vida i van buscant els recones amb la mirada esmortuïda, jugant a conspiracions. Però a nosaltres la cosa més que còmica ens devé: *Santa Xiripa gloriosa feu que tot ens vagi bé!*

La Rambla, la Rambla bella, tant i tant com la volem, ja no hi ha remei per ella, esbòtzada la veurem. Del carrer de la Petxina fins al carrer de Sant Pau, serà una sort peregrina si alguna casa no cau. Si el Liceu, obra famosa, de trontollar es deté: *Santa Xiripa gloriosa feu que tot ens vagi bé!*

FLOE

(1) Per un descuit perdonable, el bibliòfil Batlle ha deixat d'incloure en el seu volum, *Els goigs a Catalunya*, el facsimil d'aquests, quin original sabem que coneix.

ELS ANGLESES A LA RAMBLA

—I no donen salvavides per a passar per aquest passeig?

La Festa Major de Vilapeixets

Van reunir-se a Vilamullada els intel·lectuals més intel·lectes del poble i varen acordar, després de moltes raons i moltes llistes de pressupostos, el programa.

—Ha de sortir baratet—va dir el secretari, que és fiduer.

—I treure peles d'allà on sia—afegí el llaurer, que no gasta gaires embuts.

I redactaren en castellà i català bilingüe les festes, que deien així:

POGRAMA

Primero. — Gran repicamento de campanas.

Segundo. — Se harán unos bailes que serán muy bailables pues los ángeles bailarían, que amanzará la Banda de los Mustieles, que lo hacen muy bien y baratito. Habrá ramos y toyas para las solteras.

Tercero. — En el embalado se representará el drama de Calderón: Los amantes de Teruel, por la compañía Niños bonitos. La entrada será de franco, pues lo hacen por muerte del arte. No son Calvos, pero tienen mucha barba.

Cuarto. — Fuegos de cohetes, piulas, ruedas y aquello que hace xiu... xiu... cataclec, cataclec.

Quinto. — Corrida de sacos; se darán por cada niño y el saco diez centimos.

Sexto. — Encendida de farolitos a la noche.

Séptimo. — Concierto público para todos los vecinos y vecinas. Se tocará: Jo te lo encendré, Los jabalines, La flauta de Bartoldo y el Guillermo Tall, con una abertura superior.

Octavo. — Para que los festegos resulten más amenos, sin que tras cuestas pesetas tal como están las sustinencias, se

hará la cucaina, la paella y la Comisión ha querido que no faltase la olla.

Noveno. — A los pobres que lo sean de veras, dos panes; a los medios pobres un pan y a los que no lo son y lo hacen vert, una patada al tranvía.

Décimo. — Un gran baile de gala que si gala quiere decir de etiqueta; no se podrá ir sin cuello, sin camisa ni vestido decente.

Després al fi del programa deia:

Notas interesantes para las clases sociales:

1.º Las viejas y las mujeres feas que se meten a detrás de las filas.

2.º El que no tome café se le echará a golpes de escoba; no queremos caba.

3.º La entrada a la sala de valde, pero al envelado a la salida se paga, si no se pega.

4.º Este programa podrá sufrir una ateración de orden el público no tiene derecho mas que callar y mutis.

I firma el cartell un matalasser, un cerca-pous, un veterinari, l'enterramorts i el sacristà de Vilapeixets.

Nosaltres, que hem seguit totes les festes majors, perquè marquem, al llegir aquest programa llogarem un «David» de o'30 per hora i ferem deu quilòmetres honrats. Assistirem a la solemne i patriarcal festa major i quedarem tan encantats de la vida, que oblidarem el món des del 13 de setembre al dia de la dada, perquè gent tan intel·lecte, tan sàvia i tan instruída com a Vilapeixets, no n'hi ha pas d'altra al món... Ho podem jurar davant d'un Mamhut o d'un Budha, reis de pells roges. Llàstima, que de retorn perdérem un barret que era d'un peixater, perquè nosaltres a l'anar en pobles de catorze categories anem sense capell i ens emportem el dels cracs...

Quan menys no ho perdem tot en tonteries i platxeria.

EL C. N.

De subsistències

—An aquest preu les patates? Sembla mentida que s'apugin tant!
—Pèrò que no veu que baixen?

Consells

«Els pobres, deuen conformar-se resignats amb la pobresa, perquè Déu així ho disposa...»

Així ho diu la doctrina cristiana. I així ho tenen de fer:

Els mansos, ja que aquests posseiran la terra.

Els pobres d'esperit, perquè d'ells és el regne del cel.

Els qui ploren, perquè ells seran consolats.

Els que tenen fam i set de justícia, perquè ells seran saciats.

Els misericordiosos, perquè ells alcançaran misericòrdia.

Els nets de cor, perquè ells veuran a Déu.

Els pacífics, perquè ells seran anomenats fills de Déu.

Els qui pateixen persecució per la justícia, perquè d'ells és el regne del cel.

Mes no tenen de complir aquest precepte:

.....
.....
.....
.....

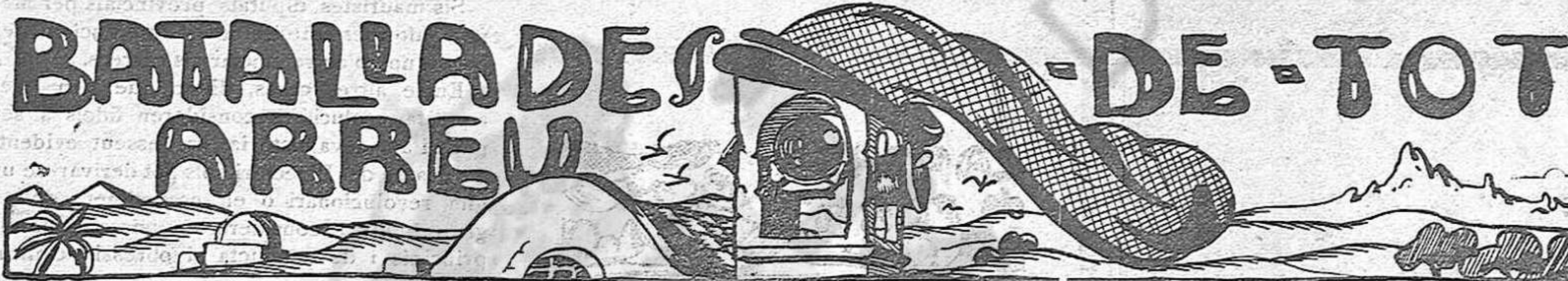
Els que la societat els tanca els camins de la ciència i la cultura.

Els que tinguin cor i dignitat de ser humà.

Els que no admetin la barrera que divideix l'Humanitat en rics i pobres.

I, finalment, tots aquells que aspiren a l'igualtat, la justícia, la llibertat i la cultura.

JORDI ARQUÉ

NO PASSARÁS

Heu's aquí que Atila cavalca acompanyat de les seves hordes, planes enllà. No naixerà més l'herba per on hagi passat l'home vil, el freturós de poder, l'assassí d'ofici. No reviuran les viles i ciutats rera

Dibuix de Pasquino (Turín).

seu. Atila no deixa rera seu més que el desconsol, el deshonor, l'opressió, les runes, la mort. Les poques bòques que resten vives, no viuen més que per a maleir el seu nom, per a omplir-lo de fang i d'oprobri.

Però ell, l'home vil, l'ambiciós, fa la seva via i res no s'oposa al seu pas. El poble està acovardit, mancat de voluntat. Tan sols té força per a sofrir la injustícia i la beta. I la fam, perquè Atila s'ho menjà tot i no deixà res per als altres.

I va seguint triomfalment el seu camí deixant rera seu la mort i la soletat. Fins que lo que no pogueren fer multituds, ho pot una creu, una creu que, amb els braços oberts, sembla dir-li:

—No passaràs!

I Atila detura el seu pas, i amb ell s'atura l'horda. I és que sota aquella creu que li barra el camí, hi ha un home mort. I els braços de la creu semblen els braços del mort que foraden la terra per a maleir el seu botxi.

Heu's aquí tot lo que ens diu aquesta caricatura d'un periòdic italià: Pasquino.

ESPANYOLADA

En aquest dibuix, que extreiem d'una revista anglesa, veiem una escena d'una revista estrenada darrerament al «Covent Garden», de Londres. La revista és, francament, una espanyolada, una espanyolada amb totes les de la llei. En aquesta espanyolada veiem a don Quixot, la figura més alta, més noble i dolorosa d'Espanya, agenollat als peus de la Pavlova, una ballarina més o menys distingida, però que no deixa d'ésser una ballarina, és a dir: molt poqueta cosa.

Estem segurs de que en aquesta espanyolada no

hi mancarà un personatge que es dirà don Alhambra del Bolero, ni una ballarina que durà el gentil nom de donya Rodríguez, ni un galan que respondrà per don Giménez de Sevilla.

Els espanyols es queixen de que se'ls cregui al estranger una gent tan pintoresca i ridícula. Però, inconscientment, no fan més que fomentar l'espanyolada. El dia que la península ibèrica tingui menys color local, menys ambient i menys caràcter, i més fàbriques, més escoles i més biblioteques públiques, a l'estranger ja no faran més espanyolades, ja no en podran fer més.

La Pavlova en la revista del «Covent Garden» de Londres.

EL POETA I LA MUNTANYA

A dalt de la muntanya, en les superbes altures venerades de Chamonix, han aixecat un monument glorificador de la vida i l'obra del gran novel·lista francès Antòs Daudet. Veu's el aquí voltat de les seves creacions, dels seus ents de ficció, que per un miracle d'amor i admiració al mestre,

han adquirit vida: Tartari, l'Arlesiana, Safo, E Nabab, Poqueta cosa, Risler i Fromont.

En aquest silenci, en aquesta alta soletat de Chamonix, quin somriure no tindrà el rostre immòbil del meravellós artista en veure que encara el poble el recorda? Si és veritat la vida de l'ànima, l'ànima de l'Antòs Daudet pensarà que no ha sigut malaguanyada la seva vida mundanal, ja que

El bust d'Antòs Daudet a Chamonix.

hi ha gent que llegint els llibres que ell escrigué plora o somriu. I pensaria que ve val haver sofert per la seva obra, si després el poble té un record d'admiració i amor per ell.

EL DESARMAMENT

Aquests dies Herriot i Macdonald, els acaparadors de l'actualitat, han parlat, com d'una cosa molt possible, del desarmament. Nosaltres, però, creiem que tot això no són més que paraules. Es parla amb tanta facilitat! Costa tan poc parlar!

Però en canvi les tropes belgues, franceses i angleses no abandonen el Ruhr. Quin desarmament és aquest, doncs? Es clar que els alemanys que feren la guerra i tallaven les mans als infants francesos no mereixen pietat.

Però les dones i els infants alemanys!..

L'Herriot i en Macdonald a l'arribar a París

Un drama internacional

O. Samelón

Anglaterra.— Per què plores?
 França.— Perquè m'han deixat cent milions.

Vanitat

—Aquí on em veuen sóc l'home més pobre de Catalunya!

VILALBASASERRA

En aquest poble, com en la majoria dels pobles de Catalunya, els dies 15 i 16 d'agost són els que el veïnat destina a les ballarugues i altres esports propis d'una festa major. Tots els anys la festa major de Vilalbasaserra era un esdeveniment. No s'estalviava res. Com vulgarment es diu, es posava l'olla grossa dins de la petita. I tot això el veïnat ho feia amb pau, tranquil litat i harmonia.

Com ja no caldria dir, les festes les organitzava el jovent aconsellat per les autoritats, quan amb els seus sentiments s'avenien.

Aquest any la cosa ja no anava igual. Per mil causes que no són del cas, entre uns i altres no hi hagut bona avinensa.

I això no és el pitjor. El pitjor és que el senyor ecònom, en lloc de tirar aigua al foc el que ha fet ha estat tirar-hi llenya.

No n'ha tingut prou amb l'organització de les festes religioses i ha posat també (direm la mà) a les mundanes festes.

Però com que no tothom és del mateix parer, els veïns han opinat que totes les festes organitzades pel senyor ecònom eren un bunyol i encara més una falta de delicadesa al posar-se allí on ningú el demanava. I fins els estiuers han opinat el mateix.

Tot això ha fet que l'envelat de canyes i fulles seques, propietat del senyor ecònom, estigués buit, que els pocs que tingueren el mal acudit d'anar-hi, s'avorrissin com unes ostres, i que arrieguessin un mal d'orella incurable produït pels quatre músics forasters i mal avinguts protegits pel senyor ecònom.

L'espectacle més interessant de la festa major va ésser el poble empès traslladant-se a Cardedeu per a no sofrir la propaganda del senyor ecònom, que anava pel carrer reclutant balladors.

UN DEVOT FELIGRÉS

LA GARRIGA

—La Garriga! Ja podem estar contents ara a La Garriga, no pots donar un pas que no et topis amb un angelet, amb ninfes d'aiguera i àngels de celobert, que hi són a carretades, principalment ara a l'estiu que hi vénen totes les escumbraries de la gran ciutat: les «niñas bien» amb les «ma-

más ridículas», que per no pagar cinc cèntims de la cadira ni van a missa de mig-dia; que passen amb els «pollos bien» cada tarda al caure el sol i van a fer *pi-pi* al bosc o a matar polls i altre bestiar als bancs de l'estació, que per cert n'estan plens. Allí seuen fins que ve el mosso a fer pagar bitllet d'andén; aleshores exclamen: «Ai, ens hem descuidat el moneder a casa!» i fins que troben algun benefactor que els deixa deu cèntims per a tornar-hi.

Quan van al cafè, les consumacions van a dojo. Fins jo crec que algun dia escuraran el mostrador de Cà'l' Xicurde. Una cervesa amb cinc copes i una ampolla d'aigua per a treure el mal gust de la boca, un sucre i un mistu i, passi-ho bé, fins el diumenge vinent. També són aquelles que al matí reguen els carrers de la vila amb aquell líquid de la gibrelleta per a pertumar-los. La Garriga se'n pot mostrar agraïda de tenir uns estiuers que tanta estima, i que es diverteixen; cada dia hi ha ball de manubri i cirabotes al «Saló-Sport» i a fe que l'esmolet no crec que s'hi faci cap americana de blauet, no perquè tots porten espadenyes o esclops per variar. La Garriga, un país de tanta anomenada, no sols pels estiuers, ni pels fets de la història, ni per l'aplec de Puiggraciós, ni pels hotels, com són a «Cà'n Creus» i altres, sinó per la collita de bolets, maduixes i butifarres que se'n cullen a desdir; les famoses muntanyes desertes de l'aigua Fournier que és tan coneguda per tot el món i que té una font pública que raja tant com la resclosa del Pont de la Dona en temps de sequedat.

Els carrers d'aqueixa gran vila són grans, bonics, però les plaques dels mateixos són de marbre i les van treure a l'hivern perquè diu que refreden la temperatura i ara són a jaure a sota l'escó de la Casa Consistorial fins a nova ordre d'aparició.

UN QUE NO S'HI HA DE GUANYAR LA VIDA

L'Ajuntament de Figueres si les autoritats o el poble, o el qui sigui, no li atura els passos, portarà un conflicte gran a la població.

L'Ajuntament de Figueres ha imposat un arbitri sobre els viatjants que visitin aquella plaça, i, està clar, els viatjants s'han unit i ningú d'ells visitarà aquesta plaça.

Fins quan han de durar aquestes *pepes* consistorials que entorpeixen la vida de tota la nostra terra fent barrabassades a cada moment tan grans com aquesta de Figueres?

Sis mauristes diputats provincials, per Madrid, no conformes amb les noves orientacions del seu partit, no volen renunciar als càrrecs.

Entre altres coses, diuen que «en prendre aquesta resolució es consideren fidels al seu esperit i a la seva història, car essent evident que del fracàs del Directori sols pot derivar-ne un règim revolucionari o el ressorgiment dels vells grups polítics, considerarien una rectificació de principis i de conducta si obressin d'altra manera.»

A Madrid, com a Barcelona, ja tenen alcalde, també. Ja n'han trobat un. Aquest un és el comte de Vallellano, que ha manifestat que el càrrec li produïa una gran il·lusió.

Senyor de Vallellano, va per vostè el pollastre amb això de la gran il·lusió. Està clar, vostè és un home nou, i els homes nous no saben gaire de la vida. Per això no sap allò del poeta:

Tras la ilusió, el desencano horrible.

No obstant pot estar il·lusionat de debò, perquè veieu: *vallé* i encara *llano*. Ha d'anar bé per força.

Els falsetans han tingut una topada amb el Dr. Vidal i Barraquer, arquebisbe de Tarragona, per haver denegat la petició de celebrar una missa amb motiu de la proposada benedicció de la bandera del Sometent d'aquella simpàtica vila.

Una topada amb un bisbe per qüestió de mises?

Com hi ha món que no ho entenc!

Ens hem enterat de l'aparició de bitllets de mil pessetes dubtosos. Però tant se'ns en donal Com que dubtós o sense dubtes no en portem mai cap a sobre d'aquests paperots, així és que no ens preocupa.

Si falsifiquessin les *quartilles* ja seria més sensible. Com escriuriem amb *quartilles* falses?

En Ponsà diu que farà l'estiu de Sant Martí.

Pobre home! li han esguerrat l'estiu enguany i, està clar, és allò que diuen: «Qui no pot segar espigola».

El que deia que no passava res; és veu que li han passat tantes coses que ara ha de descansar fent l'estiu de Sant Martí.

Què hi farem si an el senyor Ponsà ja li arriba el seu Sant Martí!

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, Centre del Olm, número 8